

omredigeres. Det kan ikke gaa, at den staaer med den Uklarhed, at det ikke kan ses, hvad der egentlig er Meningen, og hvad Ligningskommissionen, altsaa Sogneraadet, kan og maa foretage eller ikke. Den ærede Ordfører bemærkede udtrykkeligt, at de efter § 2 kunde tage en hvilken som helst Indtægt og bestatte den særligt. Vil et Sogneraad altsaa have, at en Embeds- eller Bestillingsmand med en Indtægt af 2,000 Kr. og en Gaard, der kan vurderes til 2,000 Kr.s aarlig Indtægt, hvis der ingen Prioritet var paa, skulde bestattes ens, sige de uden videre: Vi ophæve Hartkornskatten gennem Formue- og Lejligheds-skatten, saa vidt det overhovedet er muligt. Det kan selvfølgelig ikke gaa. Nej, det har den højtærede Minister Ret i, at hvad der end staaer i Loven om Sogneraad og Amtsraad, maa Ministeren og de højere Autoriteter kunne gribe ind, naar Lovens Regler gøres illusoriske. § 2 forekommer det mig maa gaa ud paa, at Ligningskommissionen kan tage Hensyn til saadanne Indtægtskilder og bestatte dem højere, som skrive sig fra Ejendom, som ikke i Forvejen er til Kommunen bestattet gennem Hartkornet eller dog overordentlig lavt bestattet f. Eks. Skove, men dette ses ikke af Paragraffens Ordlyd. Havde § 2 altsaa været et opportunistisk Forsøg for at hjælpe sig uden om Bygningsskatten, for en Tid i hvert Fald, fordi man foreløbig ikke kunde blive enig om den, saa kan dette være forvarligt, men tager man alle andre Indtægter, alle Arbejdsindtægter med under § 2, forrykker man fuldstændig Grundlaget i hele vor Skattelovgivning. Man kan altsaa i Virkeligheden efter § 2 efter Ordførers Forklaring lade Arbejderne paa Landet med 6-700 Kroners Indtægt skatte i Stedet for Hartkornet, og det kan dog ikke gaa an. Med Hensyn til Bestatningen af Tiende og Arveskæftaafgifter tilstaaer jeg, at jeg har en Betragtning, som ligger midt imellem den højtærede Ministers og den ærede Ordførers. Jeg tror ikke, man kan slaa noget som helst fast om Retten i og for sig, og naar den højtærede Minister siger: Med hvad Ret vil man forlange, at den Kommune, hvor Børdien stables — man kan kalde den Erhvervskommunen — skal have Skat af disse Indtægter, vil jeg hertil svare, at det er kun, naar man opfatter Formue- og Lejligheds-skatten som i den Grad personlig, at den er absolut uadstillelig knyttet til Personen, og at den, der har f. Eks. 100,000 Kroners Indtægt, ligegyldigt hvor han faar den fra, skal svare hele Skatten netop og kun der, hvor han bor. Dette er vist den juridiske Opfattelse af Sagen — det kan godt være,

at man gaar efter den i Administrationen; men noget andet er, om dette hører med til en Formue- og Lejligheds-skatts Natur og Væsen, og her forekommer det mig, at man godt kunde gaa over til en anden Forklaring og Fortolkning af disse Spørgsmaal. Efter min Opfattelse maa det virkelig falde et reelt Grundlag for en Skattepligt, at den i hvert Fald for en Del er knyttet til Stedet, hvor Virksomheden udøves, hvor Indtægten falder; om Manden bor andetsteds og faar pr. Post sendt store Beløb, forekommer mig i og for sig har mindre Betydning. Men ganske vist, naar man siger, at i Modsætning til Ejendoms-skatterne maa vi have personlige Skatter, og at i Formue- og Lejligheds-skatten ligger Hovedvægten paa Personen, saa giver jeg den højtærede Minister Ret i, at man ikke uden videre kan se bort derfra, men at man egentlig burde drage visse praktiske Grænser mellem, hvad Erhvervskommunen og hvad Opholds-kommunen skulde have, altsaa en Deling ikke alene efter Tid og Sted, hvor Personen opholder sig, saaledes som nu er Tilfældet, men ogsaa efter Stedet, hvor selve Indtægtskilden falder. Det er ganske vist noget nyt, som er bragt ind ved denne Lejlighed, og det forekommer mig nok, at det vilde være ønskeligt, om den ærede Ordfører i Betænkningen havde begrundet det mere udførligt; thi det er ganske behynderligt, at hvor de ny Spørgsmaal komme frem, og hvor ny og gamle Anstuelser maa komme til at brydes, der gaar man ofte saa særdeles let hen over disse Spørgsmaal, som om man vilde undvige Diskussionen. Jeg kan ikke se, at der i og for sig skulde være noget i, at man udtalte sig saaledes, at naar Personen boede i en anden Kommune end den, hvor Indtægten faldt af Ejendommen eller Erhvervet, kunde som Regel passende Halvdelen gaa til den Kommune, hvor han boede, og Halvdelen til den Kommune, hvor han havde Erhvervet. Det vilde vist gøre Revolution i mange Forhold, og jeg agter heller ikke at foreslaa det her; men i og for sig kan jeg ikke se, at det vilde være noget uretfærdigt i det, og den højtærede Ministers Betragtninger om det fuldstændig retløse i denne Tankegang kan jeg ikke paa nogen Maade gaa ind paa. Naar man tænker sig, at alle eller de største Ejere i en Kommune bo i Udlandet — og det vil man have set ved mange Lejligheder, naar en Kommune helt eller delvis ejes af enkelte — saa faar deres Kommune, ikke en Gang deres Fædreland, ikke en Dre; i og for sig forekommer det mig, at det vilde være overordentlig heldigt, om man kunde komme til det, som det ærede Medlem fra Aalborg